

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

5TE ÅRG.

DEN 26 JUNI 1904.

N^O 39

Återgiftvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Harriet Bosse. — Emil Stang. — Drottning Sofias återkomst. — Prins Vilhelm. — Prins Gustaf Adolf vid Kronprinsens husarer. — Sveriges advokatsamfunds årsmöte. — Automobilolyckan. — Det nya arbetshuset i Stockholm. — Gamle Max berättar. III. — Bilder från kriget. — Det dödade skottet. — Några bilder från St Louisutställningen. — Brokigt utomlandsnytt. — Veckans porträttgalleri. — Utställningarna i Varberg. — Det nedbrunna valsverket vid Ramnäs.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1904.

Foto. Hamngårst, Stockholm.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Skålm.—069

HARRIET BOSSE.
I »EN VENEZIANSK KOMEDI».

HARRIET BOSSE.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Foto. Hamngriet, Stockholm.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

HARRIET BOSSE i »Vildanden».

Köpenhamns Kongelige Theater lämnade helt nyigen Stockholm, efter ett framgångsrikt gästspel därstädes. Hufvudstadskritiken var enhällig om att prisa de danska gästerna för deras stilfulla, fint kultiverade och karaktäristiska spel. Och säkert är, att man vid få teatrar i Europa påträffar ett så fulländadt samspel som på det Kongelige.

Granskar man de danska artisterna en efter en och har man haft tillfälle studera dem under årens lopp i ett flertal roller, skall man finna, att de verkliga storheterna på scenen äro tunnådda i Köpenhamn liksom annorstädes. Olof Paulsen är emellertid en utomordentlig komiker, dr Mantzius en ytterst fin och mångsidig karaktärsskådespelare, och bland damerna står otvivelaktigt — man må säga hvad man vill om manér, om understrykningar o. s. v. — fru Hennings främst. Hon är en verklig storhet, om också åldern tagit ut sin rätt. Men i ett afseende äro så godt som alla danska sceniska artister framstående: de kunna den tekniska sidan af sin konst.

Tänka vi nu på våra svenska skådespelare och skådespelarinnor, så är det, tyvärr, alltför många af dem, som aldrig lärt sig hvarken att gå eller stå på scenen på ett för ögat tillfredsställande sätt och än mindre kunna den svåra konsten att tala väl. I afseende på stilkänsla brista de också icke sällan mycket; det ser man bäst, när de skola utföra kostymroller.

Det är, som om de där skulle alldeles förlorat den fasta grunden under sina fötter och för sina tankar. Och hvad samspelet beträffar saknar det likaledes många gånger helgjutenhet. Det är icke på långt när så afslipadt, som det borde och kunde vara.

Men oaktadt allt ha vi dock flere svenska sceniska artister, hvilka måste sägas vara förstklassiga. Vi ha Hillberg, Fredrikson, de Wahl, Lindberg, Svennberg, Viktor Lundberg, Bäckström, Riego, o. s. v. Och på spinsidan märkas fröken Lundeqvist, fru Sandell, fru Håkanson, fröken Åhlander och, icke minst, fru *Harriet Bosse*.

Icke minst, snarare tvärt om . . . Ty hvad beträffar förmågan att förläna sina skapelser ett olika, individuellt lif står fru Bosse nog främst bland våra kvinnliga sceniska artister. Och hvilket stort område omfattar icke hennes konst! Hon spelar på samma, snart sagdt, fulländade sätt tragiska roller lika väl som komiska, hon vet att "stilisera", stundom kanske alltför mycket, att verka som ett eteriskt väsen från något drömland, men lyckligtvis kan hon också gifva de mest lifsvarma och realistiska skapelser. Och hon besitter en makalös stilkänsla! Detta har hon senast visat i Per Hallströms "En veneziansk komedi", där hon med en förtjusande grace, men samtidigt med ett drag af höghet öfver sin vackra panna, gaf styckets så skaldiskt tänkta, centrala kvinnogestalt. Där var fru Bosse den förkroppsligade poesien. Å andra sidan vill jag framhålla hennes Hedvig i "Vildanden", en den mest sanna, sorgsna, rörande flickunge, hvilken tragiska öde lockar till tårar. Den realism, hvarmed fru Bosse tolkar denna roll, är sällsynt gripande.

Ung, mycket ung är Harriet Bosse, men hon är redan en verkligt stor skådespelerska, en förvånande uppenbarelse. Född i Norge har hon genomgått musikkonservatoriet i Stockholm — hon ämnade först, liksom sin syster, fru Möller, bli sångerska — men ägnade sig sedan åt den dramatiska sången, därför — har hon en gång sagt till mig — "jag tyckte, att jag härigenom kunde uttrycka mera än genom sången . . ." Hon tillhör sedan flere år tillbaka Dramatiska teatern i Stockholm, och må hon allt framgent göra detta. Må hon vara behjälplig vid den renässans, som vi alla hoppas på inom den svenska teatern! O. R.

EMIL STANG.

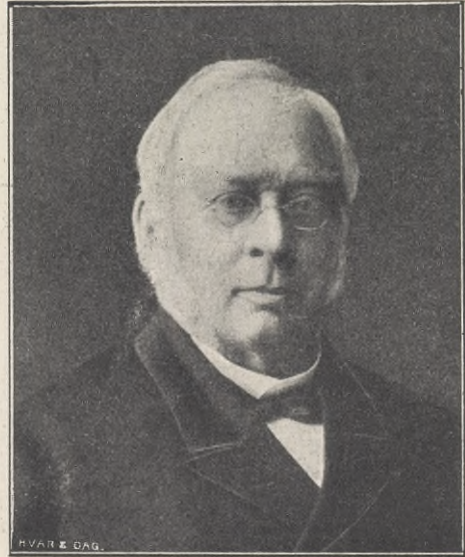

Foto. Andersen, Kristiania.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

70 ÅR DEN 17 JUNI.

Den 14 firade f. norske statsministern *Emil Stang* 70 år. På födelsedagen tog sig den allmänna aktning, hvaraf den framstående statsmannen är i åtnjutande från såväl meningsfränder som politiska motståndare, enstämmigt varma uttryck.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

Kliché: Bengt Silfverparre.

VID CENTRALSTATIONEN.

Drottningen återkom till hufvudstaden den 16 juni från sin långvariga utländska resa och mottogs vid stationen af konungen, prins Eugén och prinsessan Ingeborg med döttrar. Vi visa här ett snapshot i det ögonblick konungaparet i sin vagn lämnar centralstationen för att åka ut till Rosendal.

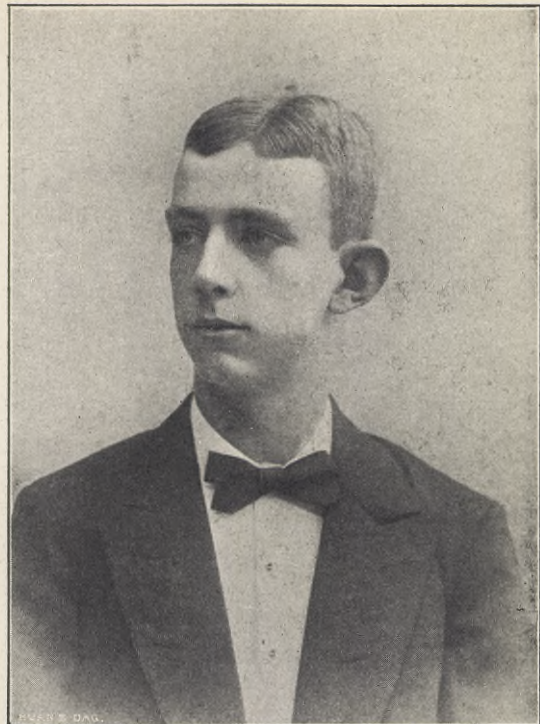

Foto. L. Larsson Stockholm.

Kliché: Bengt Silfverparre.

20 ÅR DEN 17 JUNI.

PRINS GUSTAF ADOLF VID KRONPRINSENS HUSARER.

HVAR 8 DAG.

Foto. Kammell. H. Lönnberg.

VID MANÖVERN Å BÖKEBERGSSLÄTT togs, under en kort hvilostund, vår grupp visande Härtigen af Skåne (1), Öfverste P. C. von Platen (2), Majoren, frih. O. Thott (3), Förste Hofjägmästaren, greve Thage Thott (4) m. fl.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm.—Gbg.

En gruppbild från detta möte skall säkerligen vara af intresse då samfundets medlemmar räknas inom hela landets advokatkår. Vi namnteckna, från vänster räknadt, de *sittande*: Hrr Wennerholm, Olsson, Martin, Berglund, Broomé, Levy, Rockström, Fahlcrantz, Bexell, Staff, Greiffe, Mannheimer, Drakenberg, Lindesjö, Fürstenberg, Åström, Sandström, Huselius, Blom, Martin (ordf.), Tjerneld (sekr.); *stående*: Hrr de Maré, Stiernström, Appelbom, Gärd, Oldenburg, Collin, Schmidt, Nissen, Löfgren.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöqvistsparre Sthm.—Oby

AUTOMOBIL-OLYCKAN.

Amatörfoto. Oscar Lindell. Uppsala. Den under automobiltäfvingen den 12 juni svårt skadade godsägaren Sandberg. Fotografien togs vid Flottsund på återresan från Uppsala.

Kliché: Bengt Sjöqvistsparre.

DET NYA ARBETSHUSET I STOCKHOLM.

Ett nytt, stortadt arbetshus, som nalkas sin fullbordan, har Stockholms stad låtit uppbygga vid den blifvande Maria Bangata i Söder, bredvid Ligna snickerifabrik. Tomtområdet, hvarti komplexet är uppfördt, upptager icke mindre än två hela kvarter. Arbetena ha pågått sedan ett par år tillbaka, och det hela torde vara fullt färdigt nästa vår. Med själva byggnadens uppförande äro öfver 300 arbetare sysselsatta. Komplexet omfattar åt Maria Bangata en förvaltningsbyggnad, omgifven på båda sidor af logementshus, hvilka ha sina fasader åt Maria Bangata. Inne på gården reser sig en kyrkobyggnad. Utom dessa byggnader finnes ett stort verkstadshus i fyra våningar och vidsvåning, beläget i sydvästra hörnet, och i fall af behof är i sydöstra hörnet plats reserverad för ett liknande verkstadshus. Vidare är åt Lignagatan under uppförande en stor tvättstuga, ångpannehus och kolbod, en smedja i två våningar samt desinfektionsugn och bad. Åt Gubbhusgatan till uppföres ett bageri.

H. S. Das STOCKHOLMSFOTOGRAF.

STOCKHOLMS NYA ARBETSHUS PÅ SÖDER.

Kliché: Bengt Sjöqvistsparre.

GAMLE MAX BERÄTTAR.

III. LEKEN MED HJÄRTAN.

EN HISTORIA FRÅN PRÄRIEN, FÖR HVAR 8 DAG AF ALLEN MACKLIN.

I berättelsens början i föregående nummer — detta till ledning för dem som icke läst densamma — omtalar allas vår vän kapten Max, under en resa å en Norrlandsbåt, hur han under vistelse å prärierna sammanträffade med en amerikansk bankfamilj, däribland befann sig en ung excentrisk dotter som påstod sig vilja visa sin makt t. o. m. öfver de vilda cowboys som just kommo dit i och för en stor täflan. Här nedan vidtager berättelsen när hennes bror, unge Mills, sändts ut af henne för att hämta upp en af dem i och för introduktion.

— Mills junior tycktes, uppriktigt sagdt, inte vidare lifvad för kommissionen. Han stod och bet i sina ljusa munstascher och såg på henne ett par minuter — minen var litet konstig — men då ryckte han på axlarna och gick. Jag såg honom blanda sig i hopen och växla ett par ord med den ene och den andre; så sade han något åt värden, det bars ut nya flaskor och jag kunde förstå att han bjöd på whisky öfver lag. Hur han bar sig åt vet inte jag — de där vilda pojkarna har sin stolthet och låta inte hutla med sig i allmänhet; det är just ingen lätt sak för en främmande att komma dem inpå lifvet och jag vill inte råda någon att ta sig några beskyddareminer eller några friheter gent öfver dem — — men så hade han väl en magnet i bakhåll också, som drog, skall jag säga — — nog sagdt: inom några minuter var han såta kusinen med hela baket, efter hvad det tycktes, och det dröjde inte lång stund innan han mycket riktigt kom instigande med den länge ryttaren som miss Kate utpekad. Det var ett underligt par skall jag säga — du milde Burns! — rakt som varelser från två olika planeter. Unge Mills liten och ljus och spenslig, putsad och fin och välborstad med sitt hvita linne och sin styfva höga skjortkrage, korrekt från topp till tå, städad och prydd, ett sådant där riktigt klubb-blomster, som bara kan växa upp i storstädernas drifhusluft — litet försmädlig med monokeln i ögat, litet blaceradt öfverlägsen i minen, men öfvermåttan höflig i alla fall, fast inte vidare road af upptåget — — och så den andre: — bara pojken egentligen, han kunde inte vara mer än en nitton, tjugo år på sin höjd, men ett rent praktexemplar af fullmogen manlig styrka och skönhet i alla fall, en sådan där ursprungsmänniska som det rent af gör godt i ögonen att se ibland bland alla förfuskade kopior af Guds beläte som spatsarar omkring här i världen — men inte någon salongspolityr, det vore synd att säga — — Förmodligen hade han något spansk eller fransk blod i ådrorna, det syntes på hyn och ögonen; men eljest var han typen för en sådan där ung angloamerikan som i mitt tycke rent kroppsligen åtminstone är något bland det finaste i karlväg som världen hittills producerat — smidig och hårdad som en stålklunga från topp till tå, käck och hurtig, frisk och sund och ofördärfvad och klarögd som ett barn. — — Jaja, inte för jag vill skryta, men min Jack är verkligen ock något i den vägen, om jag skall säga det själf, tack, lof och pris — Gud signe honom! — — Ja, ursäktad, det hörde då inte hit för resten — — *beg pardon*! —

— Nå, det blef presentation efter alla konstens regler. Präriegossen höll god min, fast jag såg hur blodet sköt upp i de mörka kinderna på honom och han gaf unge Mills en snabb blick från sidan liksom för att se om det var meningen att drifva med honom — var nog inte van vid sådant gyckel — — men så började miss Kate le och stråla och då blef det nog hvarken ögon eller tankar för annat — undra på det! — Det var ferm expedition. Inom tio minuter var han i öfver öronen, stackars pojke — det behöfdes inte så mycket, hon kunde ha sparat hälften af sina trollkonster, den lilla häxan — — Men den sorten hade nog inte förekommit i hennes praktik förut och hon kände sig för — — Nej, inte för det jag tror det var någon beräkning med i spelet, gud-

bevars — sådana där små fjärlar hvarken tänka eller beräkna, de handla af ren instinkt — — och det som gör dem så farliga är nog det att de alltid bli en smula förälskade själfva, så där bara till husbehof för tillfället, så det verkar så mycket mera öfvertygande på vederbörande — — jojo men, det är så det — hjärtats ilfundighet är stor, den — — och pojken var för resten vacker och ståtlig nog i sin unga manlighet för att sätta en smula värme i blodet på hvilken kvinna som helst, med förflof till sägandes.

Till en början dref hon sitt lilla spel med oss alla tre, jonglerande med oss som man ser japanska akrobater göra med kulor — — alltid två i luften och en i hand eller också i luften med alla tre på en gång, utan att man rätt vet hur det går till eller märker knepet. Men så småningon ledsnade hon på den leken, lät oss andra falla och rulla hvart vi behagade, medan hon bara höll sig till honom. Mills stod och såg på en stund — så ryckte han på axlarna igen, tände sin cigarr och drog bort framåt verandan; men jag satt bra där jag satt, tyckte jag, och kunde inte inse hvarför jag skulle generas mig då de inte gjorde det — det är ju alltid lärorikt nog att se på, så nt där och jag hade så nyss varit i elden själf, förstås, att — — nåja; jag tänkte både ett och annat och det gjorde mig ondt om pojken — men — erfarenhet är en nyttig ting och barnet får lof att bränna sig innan det lär att sky elden, som man vet, — alltså: det fick ha sin gång och det tillkom inte mig att blanda mig i spelet.

— Kände förresten så innerligt väl igen alla de små knepen, blickar och leenden och stora ögon och långa ögonhår — halföppna läppar och O! — och Ack! och då och då ett klingande skratt — alla pilarna i kogret, den ena efter den andra, och alla träffade de pricken — lita på det!

— — Han stod stödd mot en af verandens pelare, spänstig och smärt, ena handen hvilande på räckverket, den andra med tummen vårdslöst instucken i patronbältet, medan hon satt framåtlutad i stolen och såg upp på honom som om hon inte haft ögon för något annat i världen — — kan inte nekas att de voro ett vackert par. Efter en stund gjorde hon ett tecken åt honom att han skulle sätta sig och han slog sig ned grensle öfver stolen framför henne, med armarna korslagda på ryggstödet, så att han kunde se henne rakt in i ögonen — hans egna blef allt större och svartare ju längre det led, tyckte jag, och det var inte utan att jag tänkte att en eld sådan som den som nu lyste ur dem är lättare att tända än släcka — — det kunde bli en farlig lek för mer än en — —

— Hon frågade och frågade — fick aldrig nog och bad alltjämt om "mer! mer!" — Jag kände ju tonfallet — — och han satt där och bara stirrade på henne som förhäxad och berättade på sitt prärielandspråk med slangord och uttryck af hvilka hon säkerligen icke förstod hälften, om lifvet därute på de stora grässlätterna — om de ofantliga kreaturshjordarne, som han och hans kamrater hade under sin vård, — och nätter under veckor och månader tillbragta under bar himmel med den stora filten som både bädd och täcke, — om lönnmord och öfverfall af lömska, smygande indianer — om vilda ridter och halsbrytande äfventyr — om dödande torka och vattenbrist och

törst, om öfversvämning och präriebrand och mycket annat. Och hon bara hörde på — frågade igen och lyssnade — grät och skrattade och ryste —. Le-ken var i full gång och det var inte godt att säga hvem som fann den mest fångslande — fastän på olika sätt.

Hon *måste* se närmare på hans hatt! — Så vackra och klädsamma, de där stora grå hattarne — — och då hon lekfullt ryckte den till sig, märkte jag nog hur fingrarne snuddade vid hår och kind — — hon vände och vred den, strök den nästan smekande — — hvad var det för runda hål i kullen? — Jo, *de* hörde till saken — gjordes på fabriken — skulle föreställa märke efter kulor som vänner eller fiender skjutit genom kullen. — — Vänner? — Åh, bara som en rolighet — pojkarne sköto så där ibland för att hälsa en välkommen, då man varit borta och kom hemri-dande till Campen — —. *Denna* var ny förestås, han hade skaffat den till fästen — — men hon skulle sett den gamla — *den* var som ett såll! — — Hu, så förfärligt! — de hade ju kunnat döda er — —! — — Så satte hon den käckt på nacken på sitt eget ljusa hår och tittade på honom under brättet — — klädde den henne lika bra som honom — —? — —

Och så var det filten — — den stora grå filten som han berättat om — — som han brukade ligga inrullad i då han sof så där på bara marken ute på prärien — —! — Han sprang att hämta den, löste den från sadeln och bar den till henne — — åh nej!! — hon strök öfver den med handen — — tänk hvad allt en sådan filt kunde ha att berätta om den kunde tala — —! — Ja, nu skulle hon trollo litet — hon förstod den saken — — så att han måste dröm-ma om henne nästa gång han svepte filten om sig — —! — Och så gjorde hon några tecken och under med händerna, det lilla trollet, — förde till sist kanten upp till läpparna ett ögonblick — — så! — Det var ofelbart, det kunde han lita på.

Han stammade och fubblade — — fann inga ord, men ögonen glödde som eldkol i hufvudet på honom och jag såg att han skäldfe på handen då han föll på ett knä och började svepa filten om fötterna på henne — — — golfplankorna voro så gistna — — det drog bestämt! — Så — — och så — — var det bra —? — var det riktigt bra så —? — Hon sneglade litet misstänksamt på filten — — ja, just som ni gjorde för en stund sedan, fröken Elsa, då jag svepte gamle Hudson om er — — jaja, den ser ju inte vi-dare prydlig ut, det medges — — men lät honom hållas — — visste nog att han lika gärna skulle lagt sig själf för hennes fötter och låtit henne trampa på honom och det var ju alltid en triumf! — — —

— — Så började de tala om aftonens kapplöp-ning. Han skulle väl deltaga i den? — Naturligtvis — — han tänkte ju vinna priset! — — fanns inte häst på många mils afstånd som kunde jämföras med hans lilla svarta Bess; hon var känd och berömd — — han blef rent vältalig då det gällde att skildra hennes snabbhet och uthållighet. — — "De kalla mig *Flying George*, miss, men det är naturligtvis *hennes* förtjänst och inte min, det — — för se, den hästen — —"

— "De kalla er *Flying George* —! — åh, ett så-dant förtjusande stiligt, romantiskt namn, mr Heriot! — Hvad det passar er!" Hon klappade i händerna. — "Ja, visst skall ni vinna priset, naturligtvis —! — och så blir det ju bal —? —"

— Ja, det skulle bli dans på natten — — det brukade så vara den dagen. Skulle hon — — tänkte hon — —?

— Jo, naturligtvis; hon skulle komma och se på — hade just glädt sig åt det — — väntade sig myc-ket nöje — — hon hade sett så många underliga

figurer redan, föreställde sig att det måtte bli gudom-ligt att se dem dansa. — — *Hon* — — dansa —? — Nej, nej — omöjligt — — i *sådana* skor? — Hon sträckte fram en liten fot under klädningsfällan. — Promenadskor, ohyggliga, tunga tingestar — hon hade inte tänkt på att ta med sig några andra, hade ju inte haft en aning! — — Nej, i Venezia fanns inga att köpa — — hon hade redan låtit höra efter öfver allt på morgonen. — — Det kunde inte hjälpas. An-nars — — ja, annars hade hon ju så gärna, gärna velat dansa — — med *honom* — —! — *Det* för-stås — — det visste han väl —?

Ögonen sågo förstulet upp under de långa ögon-fransarne — tonen var så smekande — —

— Hade man bara kunnat få ett bud på morgo-nen till Cheyenne —! — Det var ju bara tjugufem mil dit och värden hade nästan lofvat — — — men alla voro ju som galna den dagen; ingen ville gå miste om fästligheterna, fastän hon bjudit bra be-talt — — men! — det var ju inte värdt att tala om vidare — och om någon dans kunde inte bli fråga. Fötterna skulle bli tunga som bly i de tunga skorna. — — Hon sträckte fram foten litet längre. — —

Han satt och stirrade på den fina vristen och den lilla skon, så lätt och prydlig och ändå så myc-ket för grof och tung för henne. — — Jojo men —! — Jag läste hans tankar som en öppen bok, förstod så väl hvad som rörde sig bakom de rynkade svarta ögonbrynen som om han sagt mig det; jag såg han satt och räknade efter.

— Tjugufem mil bort, tjugufem mil tillbaka — — och sju timmar ännu till dess balen skulle börja — — jo — — det kunde gå — om man tog vägen öfver Welsh Creek, där strömmen kanske nu inte var så strid som för en vecka sedan, då fransmannen och halfbreedren drunknade. — Kapplöpningen och två-hundradollarspriset —? — Ja, dem frågade han inte efter nu längre.

— Ja hämtar skorna, miss Mills! Han reste sig och tryckte hatten med ett beslutsamt grepp på huf-vudet. Det går. Bess kan göra det. Men då måste ni också lofva att jag — att jag — —

— Får dansa med mig —? — Hvarenda dans om ni vill! — Tror ni *jag* skulle vilja dansa med någon annan, sedan ni — — men det är för mycket, alldeles, *alldeles* för mycket — — för min skull — — den långa vägen — och kapplöpningen — och — — nej, ni får absolut, absolut inte — — — nej, nej, nej, *nej* —!

Hon såg upp på honom med stora ögon, litet fuktiga voro de med — höll fast hans hand med båda sina, suckade och log. — gjorde litet invändningar, men beskref ändå så noga hvar skorna skulle köpas och huru de skulle vara — — eggade honom, dref på och höll tillbaka, allt i ett andetag — —

— Jojo men — katt och rätta — tänkte jag. Den leken är gammal, gammal som synden. Få se hur du klarar dig, min gosse. Men människan måste mycket pröfva, innan hon vis varder, säger gamle Syrak — det är ett sannt ord.

— Och så lång eftermiddagen skulle bli för henne då han var borta — sju långa, *långa* timmar! Var han säker att det inte kunde gå fortare?

— Det går kanske på sex — Bess får göra sitt bästa — — farväl, miss Mills, farväl — — måste ge mig af nu!

Han slet sig lös, tog trappan i ett språng — ett par hastiga ord till kamraterna — det gällde ett vad! — så hade han hästen klar och var uppe i sadeln som en katt — — Hopp la!! Bess behöfde inga sporrar, hon flög bort som pilen från bågen medan de bruna gossarna hurrade sig hesa på verandan.

Ännu långt ute på prärien såg man den grå hatten svängas till hälsning — Miss Kate stod litet af-sides för sig själf då han lämnat henne och viftade svar med näsduken — — men det blef för tröttsamt i längden; hon band den i stället vid en af spjalorna och blåsten skötte så vänligt om resten. Gubevars — för honom därute var det ju lika kärt, så för den del så — —

Hon mötte min blick då hon vände sig om och vardt nog liksom litet rödare i kinderna — kan visst hända jag drog litet på mun och att det var något i minen som inte var så vidare smickrande just — — trotset för upp i henne och det blixtrade till i ögonen.

— Jaha, mr Maxwell — sade hon — ni var nog klok som inte höll vad. Där rider han! — Femtio mil, och afstå från kapplöpningen — det är inte illa det! — Gör efter det om ni kan. Kom nu och säg att jag inte förstår mig på att tämja vildar! — Det var för resten en rar pojke, jag tyckte riktigt om honom. Och den där lilla promenadridten skall bara göra honom godt — ni behöfver alls inte tycka synd om honom. — Seså! — se nu inte så högtidlig ut — kom och sitt här och prata med mig en stund i stället, så är ni snäll — — Åh herre gud, här ligger ju hans välsignade gamla hästtacke allt jämt — för allt i världen, bär bort det, bär bort det, hvart ni vill — där i hörnet — — det luktar som en hel cirkus! — —

— Ja, så var leken i full gång igen — unge Mills kom tillbaka med ännu ett par af de bruna gossarne, som blifvit modiga af exemplet och bedt att blifva "presenterade"; den ene och den andre slöt sig till kretsen; snart satt hon där och höll hof med en tio tolf stycken omkring sig.

— Och under tiden flög han fram där borta öfver prärien, gossen — — jag såg honom så väl för mig som om jag varit med — framkastad öfver manken, med hvarenda muskel samlad och spänd — skummet yrde från betslet, fläckande hästens svarta sidor, sporrarne fingo göra tjänst ibland — — så — hi, hopp! — ut i strida forsen — upp på andra sidan, samma fart allt jämt — — vi ha lofvat komma snart igen, Bess, vi ha lofvat komma snart igen, du får göra ditt bästa —!

— Så i staden — — skorna köpts — en kort rast och så — hi! — i strykande fart på hemvägen igen — Hurra! — Det går, det går, det måste gå — — bara Bess håller ut. — Hon väntar, Bess, hon väntar — — så, min flicka, så — — du får hvilas sedan!

Dagen gick och kvällen kom; kapplöpningen var öfver — Jim Brown tog priset, som han inte skulle haft ringaste utsikt till om Flying George och hans Bess hade deltagit i täflingen, sades det; och så — de började just stämma fiolerna inne i danssalen — ljudet af hästhofvar, rop och stoj på gatan, långa engelska *cheers*, *hooray*, *ho-o-o-ra-a-y* — — Där komma de — George och hans lilla Bess — lågande, rykande, flämtande, men i god kondition på det hela taget — — folket myllrade ut på verandan som bien på ett fluster, det viftades och klappades — saken hade blifvit känd och det hade hållits höga vad för och emot under dagen. Duktigt ridet, bra gjort, inte fråga om det — femtio engelska mil på knappt sex timmar — det är inte många som göra det efter. En rask pojke — en rask pojke och en praktig häst, det är visst och sannt!

— Miss Kate kom ut på trappan och stod där med ljuset af alla de kulörta lyktorna på sin hvita klädning och sitt stora ljusa hår då han höll in hästen där framför. Han var ur sadeln med ett språng och uppe hos henne: — Edra skor, miss Mills — och nu får jag ju dansen som ni lofvat! — Han såg henne

in i ögonen — i den stunden var han ingen pojke, utan en man, och en man som kräfde den lön han visste sig ha förtjänt; det stod som en fläkt af manlig viljekraft och käckhet och mod och sjudande ungdomlig lidelse omkring honom; de timmarne hade gjort honom många år äldre, som kärleken ju gör, då den första gången kommer så där på allvar — nu var det *han*, som hade öfvermakten, och hon kände det — — Ja, inte för att det är lätt att veta hvad ett sådant där litet väsen känner egentligen, det går då öfver mitt förstånd och så vidt jag tror öfver de flesta andra karlar också — — men jag såg att hon bleknade och — ja — nog sagdt: det var något som kom mig att tänka att hon kanske för första gången i sitt lif begrep att hon var kvinna och att hon hade ett hjärta — så pass det var — just då.

— Han fick sin dans, men miss Kate klagade öfver värmen och den dåliga luften och påstod att musiken gaf henne hufvudvärk — som ju mindre underligt var, då bastrumman tagit sig litet väl mycket till bästa och gjorde hvad den kunde för att tysta ned de andra instrumenten och få spela solo — det blef ett terribelt oljud förstås — och efter första halftimmen såg jag just inte till dem mer. I trängseln och larmet — som var rent otroligt — var det ju ock lätt att förlora folk ur sikte och jag tänkte just inte på det förr än senare.

Det var rätt långt lidet på natten — framåt morgonsidan snarare — som jag drog mig ut på verandan för att få en smula luft i lungorna. Där var tomt och stilla och svalt, lyktorna hade slocknat, fullmånen stod stor och hvit öfver prärien och det hade ännu inte börjat ljusna i öster, fastän det inte var långt från gryningen — den kommer helt plötsligt i de där trakterna. Månskenet låg i vitt med kolsvarta skuggor mellan de storbladiga slingerväxterna på verandan, bildande stora fläckar af ljus och mörker; det var villsammt och underligt, man tyckte sig se spöken och underliga skepnader öfverallt och hade svårt att skilja mellan sken och verklighet.

— Jag tände min pipa och släntrade långsamt framåt verandan, utan att just tänka på något. Den gick rundt om huset och just då jag vek om bortersta hörnet såg jag att det skymtade något hvitt på trädgårdssoffan inne i mörkrets vrår — — månstrålen föll in mellan löfverket på ett mörkt och ett ljus hufvud och läppar som just möttes i en lång kyss — — Jag drog mig tillbaka som jag bränt mig — ville visst inte spionera på någon, men hade ändå sett nog — — och just i detsamma hörde jag gubben Mills komma trampande och pustande — det var en sådan där stor, fet karl med asthma och guldberlocker på magen — — öfver det gistna, soltorkade brädgolfvet borta i andra ändan på verandan och ropar på Kate, Kate — — Hvar kan flickan vara — — Jaså god-afton, har ni händelsevis sett till Kate, mr Maxwell? — Inte det — — det var någon som sade att hon gått hitåt — Han var alldeles vid hörnet.

Det stod ett litet rånkigt bord där just bredvid, fullt af tomma whiskybuteljer, och hur det nu var så — — jag råkade händelsevis sträcka ut handen och ge det en törn i all stillhet så hela härligheten rök öfverända med ett himla rabalder — — gör mot andra som du vill att andra skola göra mot dig har alltid varit mitt ordspråk — — gubben hoppade högt i luften då flaskorna trillade om benen på honom, folk störtade till från alla kanter och två minuter efter kom Kate springande om hörnet, litet blek och flämtande och med håret i oordning — den länge ryttaren var strax efter henne.

— Gud bevara mig, hvad står på — ville du mig något pappa? — Man hörde på rösten hur

(Forts. å sid. 627).

BILDER FRÅN KRIGET.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre stlm.—Gbg

RYSK HÄMND å de fientliga chunchuserna, hvilka i hög grad besvära och skada de ryska trupperna under krigsrörelserna. Fotografien är tagen å fängelsegården i Mukden, där fångarna invänta sina dödsstraff. Den främste af dem undergår, som synes, en afskyvärd tortyr genom korsfästning.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre stlm.—Gbg

KOREANSKA KULIER transporterar brottimmer för japanska trupper vid Pitsevo.

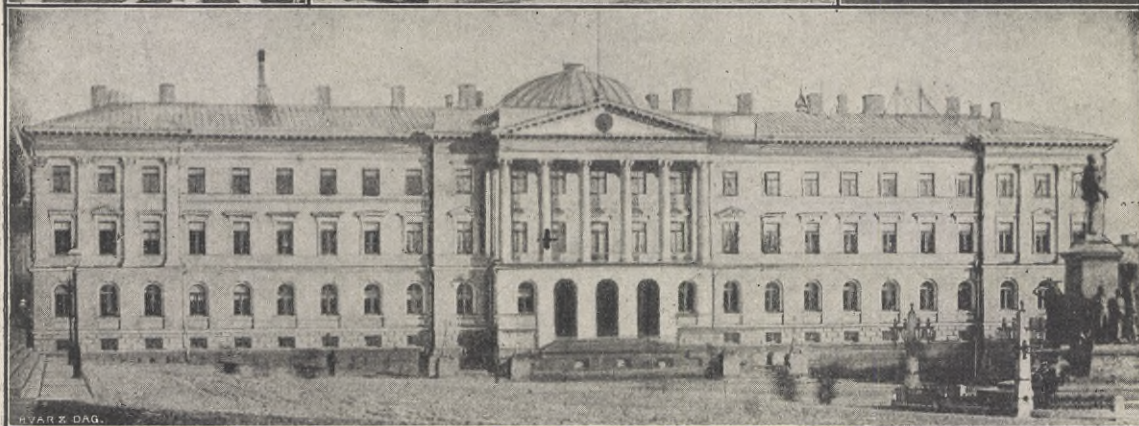
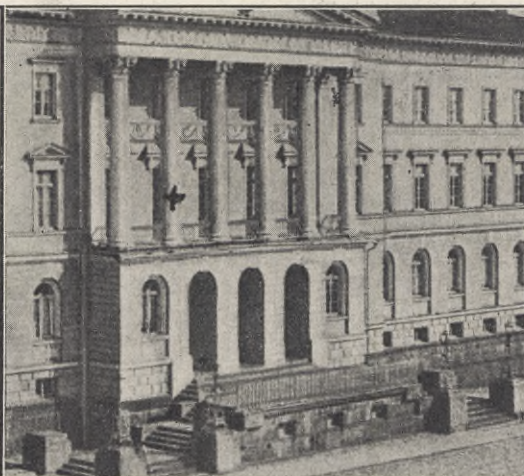
EFTER SENASTE FOTOGRAFIER FRÅN KRIGSOMRÅDET,

Kliché: Kem. A.-B. Renot Silfversparre Sthlm.—Og
 FRÅN KRIGET: Den ryktbare »guerillaöfversten» Popowitch i Mukden med sina 500 utvalda montenegriner.

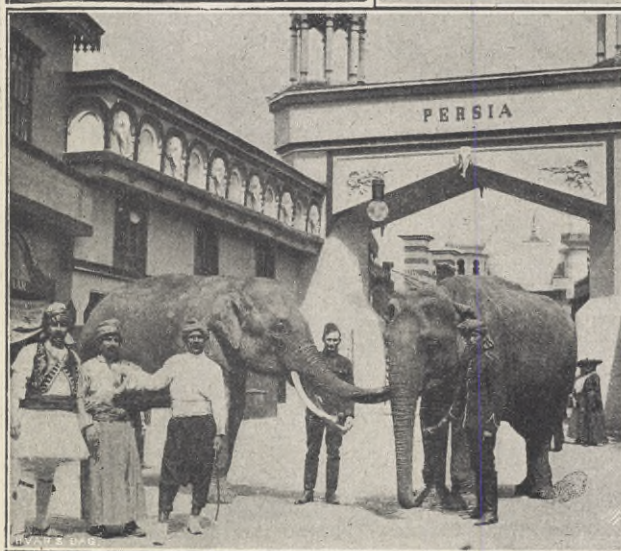
DET DÖDANDE SKOTTET MOT FINLANDS GENERALGUVERNÖR, GENERALADJUTANTEN BOBRIKOFF.

Kliché: Kem. A.-B. Renot Silfversparre, Sthlm.—Og
 GENERAL BOBRIKOFF. — SENATSBYGGNADEN I HELSINGFORS. — EUGÈNE SCHAUMANN.
 Bakom den med X märkta pelaren trädde Eugène Schaumann fram och sköt på gen. Bobrikoff, hvilken inom ett dygn efter attentatet den 16 juni, afled. Den 29-årige unge man, som sålunda velat befria sitt fosterland från dess förtryckare, tog själf sitt lif.
 EFTER PORTRÄTT.

NÅGRA BILDER FRÅN S:T LOUISUTSTÄLLNINGEN.

Efter fotografier.

TYSKLANDS BYGGNAD.
MISS ALICE ROOSEVELT, utomordentligt uppmärksammat å utställningen.
PERSIEN.

Klické: Kon. A.-H. Bengt Sjöforsparre Sthm.—Öbg.
FRANKRIKES BYGGNAD.
CAIRO.
INDIEN.

(Forts. fr. sid. 623).

hjärtat slog på henne — hon kunde inte få den fullt stadig.

— Så där är du kära barn — sökte dig just — Jo, spring in och kläd om dig för resan — tid vi ge oss af, månjlust som midt på dagen och om ett par timmar är solen uppe — begagna morgonsvalkan, så få vi rasta då det är som hetast — — skynda dig en smula —

— Hon var borta som en rök, men inte fortare än att det ändå hunnit växlas en blick som sade en hel del för den som förstod att läsa skrifvet. Unge Mills dök upp i mänskenet bredvid oss, resklädd och korrekt i sin långa gula damrock; Flying George stödde sig mot räckverket med korslagda armar och störrade med svarta ögon ut i luften som en sömn-gångare och gubben stod kvar, bred och dryg och välbelåten och pratade som det föll sig för att fördriva tiden medan vi väntade på damerna.

— Mycket lyckadt det här, ofantligt angenämt, tyckte han — mina fruntimmer är alldeles förtjusta — — Hoppas Kate ordentligt tackat er, mr — — mr — — beg pardon — Jaså, Heriot — för er artighet i går — förbaskadt duktigt ridet, ren record, roligt fått vara med om sådant — — hörde det gällde ett vad, hoppas vinsten var god, men tackar i alla fall å flickans vägnar för allt besvär — — Ja, skulle herrn någon gång ha sina vägar åt Chicago så välkommen — här är adressen — han tog upp ett visitkort och räckte honom — men Mills är för öfrigt ett välkändt namn där, kan jag väl säga — tack, tack, ja mycket välkommen — ja, hvarför inte så gärna till brölloppet, fjortonde september — ja, Kate har väl nämnt — jaså inte, jo hon gifter sig då med min brorson här, Algernon S. Mills — chef för vårt afdelningskontor i Newyork — gammalt tycke, he he! — men flickan har inte kunnat bestämma sig förut — —! som sagdt, brölloppet blir den fjortonde september — — om det då bär till så — — Kommer för resten att tänka på — — hur skulle det passa om herrn tog med sig en fem sex af sina bästa kamrater — — lång väg förstås, men järnvägen behöfver tjäna de med — och transporten blef ju min sak — — Tur och retur för er och hästarna, dagtraktamente och hundra dollar per man — hvad sägs om affären —? Ser för resten inte så noga på styfrarne i ett sådant fall, säg era villkor, sir! — Fin idé, Algernon, first rate, inte sant, något splitter nytt att bjuda våra gäster på — förevisning af äkta Cowboys — skulle göra kolossal lycka — — gör vi upp saken, mr Heriot, eller skriver ni litet längre fram —? adressen har ni ja — — Kate skulle bli förtjust — —! glöm inte, fjortonde september — — Ja jag räknar på er — — — Han talade för döfva öron. Flying George hörde inte på. Han mumlade något osammanhängande, vände sig på klacken och gick utan vidare afsked — bankiren stod med öppen mun och unge Mills klämde bättre fast monokeln i ögat och tittade efter honom med en underlig min — —

— Solen var redan ett godt stycke öfver horisonten då jag såg honom igen — vet inte hvar han hållit hus under tiden. Han stod mörk och tyst och sysslade med hästen, gned den blank med en topp mjukt hö, strök och klappade den mjuka halsen och synade märkena efter sporrarna från gårdagens ridt — — det föreföll mig som om han gjorde afbön — jo, hon hade slitit ondt, hans lilla *darling*, var inte fråga om det, och han hade glömt att se till henne som vanligt efter den långa ridten — — såå, tösen, såå, *old girl*, var husbond svår emot dig — så — så! — Stoet gned huvudet emot honom, borrade sin sammetslena nos i hans hand och frustade belåten — de förstodo hvarandra.

Det stod en hop folk och hängde kring hotelltrappan; det talades om bankiren och hans sällskap,

som redan för länge sedan gifvit sig af — — man hade rådt dem ta vägen öfver Big Bend, men kusken svor och förbannade sig på att han skulle fara öfver Welsh Creek — ni känner Irish Joe, han är i stånd till hvad som helst då han fått tillräckligt med whisky i kroppen — — ja, gubben var för resten med om det, det spar ju alltid ett par timmar — . Tid är pengar för sådant folk — nå, de få stå sitt kast.

Flying George såg upp under slokhatten; det var som han vaknat.

— Welsh Creek — hvad för slag — — det går inte, vattnet var i stigande i går — — varit skyfall uppe i bergen sista dagarna — — där kommer ingen lefvande öfver — —

Han synade remtyg och spännen medan han talade — stod ett ögonblick och vägde — så upp i sadeln med ett språng, — ur vägen där! — och innan någon hunnit besinna sig strök Bess igen utåt prärien i ett moln af damm, försvann i närmaste sänka och kom till synes igen ett stycke längre bort, där marken höjde sig.

— Hvad gick åt Flying? — menar hin för i honom — åh, bara kärleksgriller — hängde efter flickan hela dagen i går, går i bakrus i dag efter hvad det tycks, tänkte väl få sig en afskedskyss till tack för skorna — — Dumheter, högvatten i Welsh Creek är inte att leka med — kan nog behövas hjälp där — hör på, — boys, hvem blir med —? — Ingen tid att förlora — — kom ihåg, det är kvinno i fara — — ljöd det om hvartannat på trappan.

— Några ögonblick senare sprängde vi af utåt prärien, en försvarlig trupp, i lång, svängande galopp; men Bess hade försprång och behöll det — hon var snart utom sikte.

Vid korsvägen behöfdes inga öfverläggningar; det syntes tydligt att kusken vikit af på stora traden åt Welsh Creek till. Och nu — — halt! — var det nödrop som fördes med vinden? — Jo, nu igen — långt och skärande. Intet tvifvel. Lösa tyglar och sporrarna i hästarna — — rid för lifvet gossar! Här är fara på färde.

Man sprängde så uppför sista backen, från hvars höjd man hade utsikt öfver den långa dalgången och floden med vadstället, några stenkast ofvanför fallet.

— *Great Scott!* — Där går strömmen som en rifvande fors, strid och gul, långt öfver alla bräddar, full af drifvande grenar och trädstammar — och där, halfvägs ute, låg vagnen halfkantrad mot ett stenblock, som ännu höll den kvar. Kusken syntes inte till, de halfdränkta, vettskrämda hästarna sparkade och kämpade i dödsångest för att slita sig lösa från de snärjande linorna och bankiren och hans sällskap, som på ett eller annat sätt lyckats krängla sig upp på stenen, tyckte med knapp nöd kunna hålla sig kvar där — vattnet var alltjämt i stigande och skulle inom få minuter rifva allt med sig.

— George var redan nere vid stranden. Vi sågo honom syssla med sin lasso; han band den om lifvet, gjorde den fast vid sadeln — — dref så hästen ut i vattnet, så långt den hade fast mark under fötterna, svängde sig af och simmade med långa, starka tag, sneddande ned mot vagnen. — — Nu förstodo vi — — hurra! — raskt gjord! — vi högg sporrarne i hästarna och sprängde utför den långa backen — — men innan vi hunno ned var han framme — vi sågo miss Kate klänga sig fast vid hans hals — ett rop till Bess, som lydigt vände och trafvade i land. — — Nu kommo vi till hjälp — tjugo starka armar grepo i tåget — det styfnade och spändes, men höll profvet — — nu hade vi dem i land, drypande, flämtande efter luft — men räddade.

— Flickan var halft från vettet — ville inte släppa taget — han måste nästan bruka våld för att göra sig lös.

— Nej, släpp — jag måste — — *måste*, hör ni — — men hör — han sprang till hästen och ryckte till

sig filten — ni är så våt — svep om ert väl — — så — så — — nu fryser ni inte — — farväl —!

— Samma manöver om igen — — han förde frun i land, — det var en liten spenslig torr människa som inte vågde mycket — men med gubben själf stod det hårdt; den tunga stora kroppen hängde som en blytacka på hans rygg — det tog våra krafter till det yttersta att hala dem i land, strömmen ref och slet och då George kommit upp på stranden kastade han sig raklång ned bland stenarne med slutn syn och kippade efter andan.

— Kan inte mer — förmår inte mer! — stönade han —.

Men därute klängde sig Algernon Sidney Mills Esqre ännu med uppbyggande af sina sista krafter fast vid klippan och det lilla stycke af vagnstaket som ännu stack upp öfver det forsande vattnet. Det var i alla fall gry i pojken — vi sågo hans bleka ansikte, det spända uttrycket — han öfverskådade situationen, förstod det hela, gjorde sig inga falska förhoppningar men tänkte dö som en man i alla fall; han lyfte resmössan och vinkade hälsande till afsked — — —

Kate skrek högt.

— *Algy, Algy!* — Åh, Gud i himmelen, ni kan väl inte låta honom drunkna inför våra ögon! — Men så gör då något! — hon vred sina händer i förtviflan, sprang fram till George, som ännu låg halft medvetslös där han kastat sig ned, grep honom om armarne och skakade honom. — Mr Heriot — George! — — För Guds skull, — för *min* skull, — försök, försök — — ni *kan om ni vill* — ni måste, *måste* rädda honom —! hör ni, ni *måste* —!

— Vet inte om det var rösten eller orden eller de små mjuka händerna som klämde hans armar så hårdt — han sprang upp som en besatt, alldeles blek under solbrännan, ryckte till sig en lasso från närmaste sadel, band i hop den med sin egen för att få den lång nog.

Nu, boys — då ni ser mig kasta, så hala in för glatta lifvet — — det *kan* gå — — — *kanske* — —

I nästa ögonblick — allt gick så fort att man knappt hann se eller tänka — hade han slagit armarne om flickan, tryckte henne hårdt intill sig, kysst henne gång på gång, vildt, ursinnigt, på ögon, hår, mun, hals — — hon värjde sig inte, var som förlamad i hans armar tycktes det — — så upp i sadeln, sporrarne i sidorna — — han sprängde ut i strömmen så gula vattnet yrde, tvang stoet längre och längre ut, till dess hon började förlora fotfästet — — så svängde han lasson — — den flög och föll, säkert måttad — just som den skulle. Unge Mills hade sett och förstätt — han gjorde den fast, kastade sig i den rasande strömmen och lämnade resten åt oss. — — Ja, vi sparade inte på krafterna, skall jag säga, men det *var* en kamp — forsen slet i honom som ett vildt djur — det varade inte många sekunder innan vi fick honom i land, men då var det just inte mycket lif i honom, stackarn. — Nå! — han kom sig till sist i alla fall och är stormillionär och järnvägskung och Gud vet inte allt hvad vid det här laget — men det satt hårdt nog den gången, det är visst och sant. Som sagdt — det var gry i pojken för att vara en sådan där liten spelevink till klubb- adonis, gudbevars, jag ångrar visst inte att vi räddade hans lif den gången. — *Me-en* — — — det blef dyrt betaldt i alla fall.

— Ingen af oss hade haft tid att tänka på George medan kampen påstod och det föll nog ingen in heller att han inte var karl att reda sig själf. Nåja — — det hade han väl varit också — — om han velat; men det är nu min tro att han inte ville den gången. Nog sagdt: — strömmen hade tagit honom. Då vi fingo syn på honom var han redan långt ute i stridaste forsen, — bortom all mänsklig hjälp och rädd-

ning — den drog honom med sig med rasande fart — och ett par sekunder senare hade han och Bess gjort sin sista ridt — — utför fallet.

— Vi funno dem båda där, litet senare på dagen. Bess fick sin graf där bland sandkullarne; men honom förde vi med oss tillbaka till staden. Han ligger på Venezias lilla kyrkogård, med vida prärier på alla sidor, i västerns rena luft, med dess klara himmel öfver sig, sol och måne och stjärnor och alla drifvande skyar, — som det passar en gränslandets rytare. Efter hvad jag hör har mr Algernon S. Mills låtit resa en präktig vård på grafven, ett verk af en berömd konstnär — en häst af brons, i naturlig storlek, bredvid en cowboy som ligger svept i sin filt och med hatten öfver ansiktet. — Det är en af stadens märkvärdigheter det, nu, — de ha fått järnväg på sista tiden, och det står att läsa om det i resehandböckerna — — ja, det är ju eget sådant där. Så stor ära drömde han minsant inte om, gossen, då han gjorde sin raska ridt öfver prärien för att hämta ett par skor åt en liten behagsjuk flickunge, som roat sig med att leka katt och råtta med hans hjärta —.

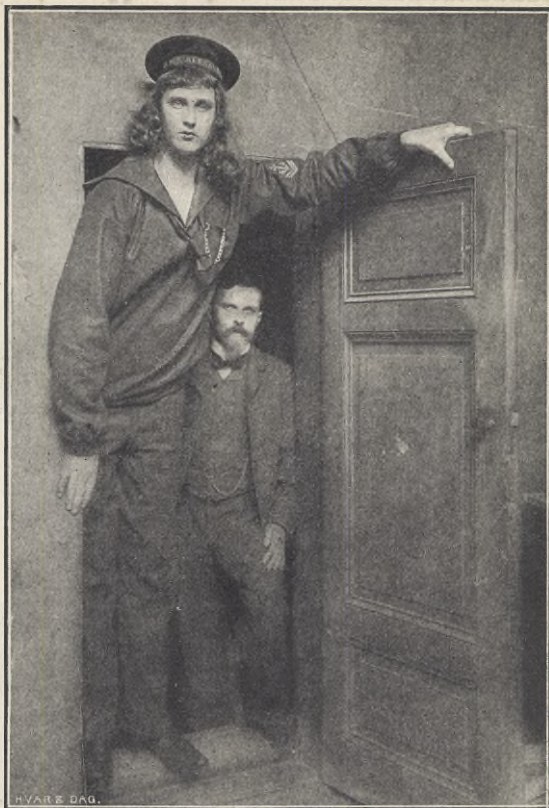
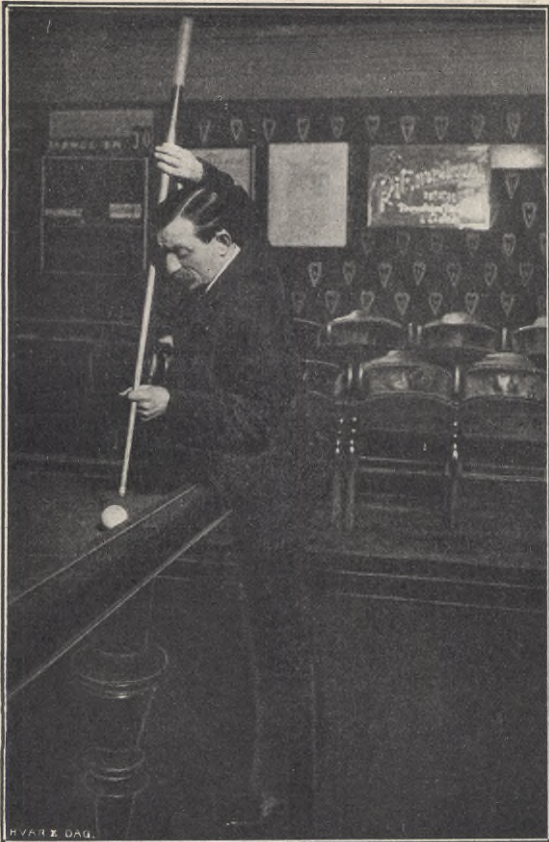
— Och filten hans, den stora Hudson-Bay-filten, som följt honom på så många vilda ströftåg — den tog jag, den. Ingen frågade efter den och lika gerna som den skulle bli liggande där på stranden och multna bort i regn och sol, tyckte jag att jag kunde behålla den. För mig var den alltid ett minne. Och sedan har den följt mig i alla skiften — varit genom både eld och vatten, så till sägandes. Kunde berättat många fler historier om den — — jo, lita på det! — Men nu kan det vara nog för den här gången. — — Se där kommer den snälla solen upp så ren och vacker och nytvättad som hade den aldrig sett hvarken synd eller sorg på jorden. — Det har den nu hållit på med sedan världens skapelse, så underligt det kan synas. Ja, vår Herre är förunderligt tålmodig — — vi får väl försöka öfverse med hvarandras svagheter så godt vi kan, vi med —! —

SLUT.

4. «DEN DÖENDE ÖRNEN», monument af Gerôme, att uppsättas vid Waterloo den 21 juni.

1. JACOB SCHAEFER. Biljard-champion.

2. DEN 16-ÅRIGE JÄTTEN JOSEF, 2 meter, 17 centimeter lång, visas f. n. i Berlin.

1.
I dessa dagar, under 6 aftnar, har en med stor uppmärksamhet följt täflan om världsmästerskap i biljard pågått i Paris. Den ägde rum i Nouveau Cirque och bevistades af ofantligt mycket folk, till stor del tillhörande den högre societeten, såväl damer som herrar. 3,000 points skulle spelas och striden stod mellan Frankrikes mästerspelare, mr Cure, och mr Schaefer från Amerika, och lyckades den senare med 12 points differens vinna spelet och de 20,000 francs som voro utsatta.

2.
I Berlin visas f. n. en 16-årig jätte, af hvilken vi lyckats skaffa oss ett porträtt och som ju är ett "stort underverk".

3.
I "Grands Prix", Frankrikes Derby, hemfördes det stora priset af den mr Edmond Blanc tillhörige "Ajax", af hvilken ett porträtt bör intressera hästvänner.

4.
(Till bilden å föregående sida.)

Den 21 juni uppsattes å slagfältet vid Waterloo ett monument "Den döende örnen" af Gerôme. Minnesmärket är tillkommet genom

den historiskt-litterära föreningen "La Sabretache" i Paris.

3. »AJAX» segraren i Grands prix-löpningarne i Paris.

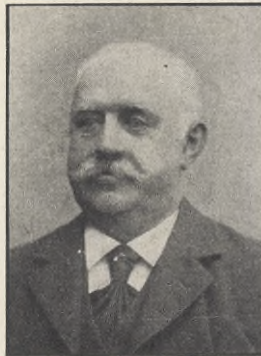
G. F. OSIBERG.

Till vice ordförande i Stockholms stadsfullmäktige valdes den 17 juni riksgäldsfullmäktigen G. F. stberg. F. 47, valdes han 85 af Sthlms läns västra domsaga till led. af Andra kammaren samt 96 af Sthlms läns landsting till led. af Första kammaren. Tillhör bankofullmäktige, statsrevisionen o. riksgäldsfullmäkt.

A. OTTO.

Grosshandlaren A. Otto i Göteborg, tyllde den 15 juni 85 år.

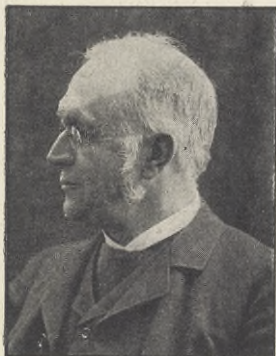
C. A. UGGLA.

F. d. stationsinspektoren, godsägaren Adolf Ugglå i Falköping, tyllde den 15 juni 75 år. U. är en järnvägsveteran från statens järnvägsbyggnaders första tid.

A. C. LÖTHMAN.

Fabrikören Axel Conrad Löthman i Helsingborg, tyllde den 14 juni 70 år. L. är led. af stadsfullmäktige, landstingsman, verkställande direktör i länsarsaretet m. m.

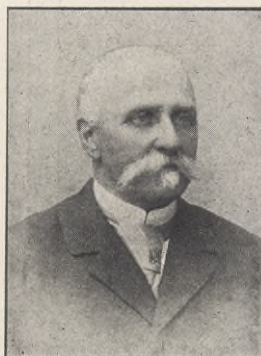
H. L. O. WINBERG.

Förest. för Alnarps landbruksinstitut, prof. Hugo Leonard Ossian Winberg, tyllde d. 15 juni 60 år. Stud. 63, fil. dr 71, förest. f. Alnarps landbruksinst. sedan 86 och sedan 03 rektor därst. Led. af Landbruksakad. samt en hel del sällskap. Företagit utländska studieresor samt från trycket utgifvit en del arbeten.

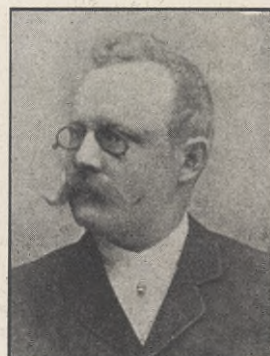
HULDA LUNDIN.

Slöjdspektisen vid Stockholms folkskolor sedan 20 år tillbaka, fröken Hulda Lundin, som öfver 38 år varit folkskollärarinna i hufvudstaden, lämnar 1 mars 05 sin befattn. L. har grundl. den metodiska handarbetsundervisn. vid Sthlms folkskolor. Utgifvit en del arbeten från trycket.

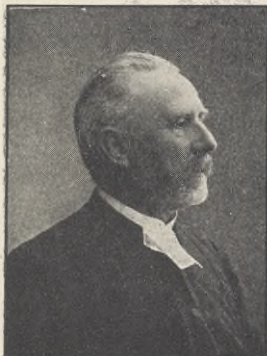
G. I. LYSTRÖM.

F. d. majoren i Västergötlands regemente Gustaf Israel Lyström, tyllde den 12 juni 65 år. Underlöjtnant vid kungl. Västergötlands regemente 60, kapten 78, major i armén 91. 69-99 gymnastiklärare vid Lidköpings Allm. läroverk.

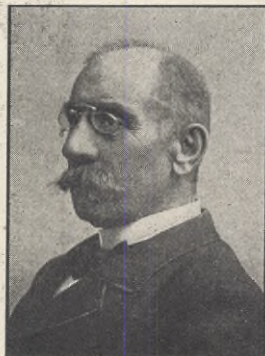
G. E. M. MOLLER.

Bataljonsläk. vid Kungl. skånska husarregt. Gustaf Ernfrid Mierop Möller, tyllde den 17 juni 50 år. Sedan 95 läk. vid ofvannämnda regemente har han förut varit läkare vid K. södra och K. norra skånska infanteriregementet. Praktiserande läkare i Helsingborg sedan 89.

B. OLEEN.

Kyrkoh. i Gladsax och Ö. Tonarp, fil. dr Bengt Oleén tyllde den 11 juni 60 år. Stud. 63, fil. dr 71, prästvigd 82, v. kollega i Karlshamn 71, kyrkoh. i Trollenäs 83, i Gladsax 90, stadsfullm. i Karlskrona 79-83, led. i byggnadsstyrelsen för uppför. af allm. lärov. därst., en af stift. af elem-läroverk f. flickor i Simrishamn.

A. H. G. LJUNGGREN.

Häradshöfdingen i Västra härads domsaga Axel Herman Georg Ljunggren tyllde den 5 juni 60 år. Student i Uppsala 62, v. häradshöfding 72, häradshöfding i Västra härads domsaga 84, landstingsman sedan 85 och landstingets v. ordförande 89 samt 91-03 i Jönköpings län.

C. G. NORBERG.

Den 20 juni tyllde bokbindaren i Luleå C. G. Norberg 60 år. N., som under en lång tidsföljd äfven idkat handel, har varit stadsfullmäktig och ordförande i Luleå handtverksförening, är ledamot i kyrkorådet, fattigvårdsstyrelsen m. m.

E. ALBRECHT.

Portugisiske v. konsulin i Karlskrona Eric Claßson Albrecht tyllde den 13 juni 55 år. Delägare i grosshandelsfirman Palander & Co., led. af stadsfullmäktige, ordf. i styrelsen för Tekniska yrkesskolan, i Handelsföreningen, i Handels- och Sjöfartsnämnden, v. ordförande i hamnstyrelsen.

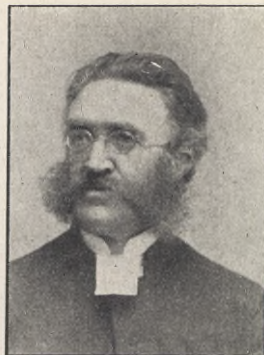

PORTRÄTTGALLERI

C. A. MALMER+ELT.

F. d. kaptenen vid kungl. Dalregementet Carl Axel Malmerfelt fyllde den 23 maj 75 år. Numera bosatt i Stockholm.

J. ARBMAN.

Kontraktsposten i Södra Lappmarkens kontrakt kyrkoherden i Åsele, Johannes Arbmán, fyllde den 8 juni 60 år. Student 67, kommunister i Hackås och Gillhof 75, kyrkoherde i Näs 80, i Åsele 83, kontraktspost 85.

E. A. WADSTEIN.

Rektorn vid Carlskrona h. alm. läroverk, teol. och fil. dr Ernst Alarik Wadstein, fyllde den 9 juni 55 år. Stud. 68, bibl. aman. 75, doc. i teor. filosofi i Lund 77, lektor i teologi i Jönköping 79, i Carlskrona 82, rektor därstädes 81. Ordförande i Lunds studentkår 75.

H. MALMGREN.

Danske vice konsuln i Simrishamn, Herman Malmgren fyllde 50 år den 3 juni. Ledamot af Simrishamns Sparbanks styrelse, af stadsfullmäktige m. fl. kommunala uppdrag.

G. NORDQVIST.

Kontraktsposten i Örbyhus kontrakt, kyrkoherden i Vessland, Lars Gustaf Nordqvist, fyllde den 28 juni 70 år. Stud. i Uppsala 53, kommin. i Bro 60, fängelsepredikant i Uppsala 68, kyrkoherde i Bro 72, i Vessland 81, kontraktspost i Örbyhus kontrakt 84.

C. N. M. ASCHAN.

Öfverstelöjtnanten vid kungl. Kronobergs regemente, Carl Nilson Mathias Aschan fyllde den 10 juni 60 år. Underlöjtnant 65, kapten 87, major 96, öfverstelöjtnant 98, beviljades afsked 02. Kvarstår i regementets reserv.

A. E. FAGEKLIN.

Borgmästaren i Luleå, Axel Efraim Fagerlin, fyllde den 30 maj 45 år. Student i Lund 80, auditör vid Norrbottens fältjägarbatal 89, borgmästare i Luleå 90, ordf. i styrelsen för Norrb. enskilda bank, v. ordf. i Norrbottens läns landsting 01.

G. KANTZOW.

Kaptenen i Södermanlands regis. reserv, Gustaf Kantzow fyllde den 10 juni 55 år. 80-92 lärare i topografi vid k. krigshögskolan, 76-98 föreståndare och lärare vid Stockholms gymnastik- och fäktklubb. F. n. bosatt i Strängnäs där K. är stadsfullmäktig, ordförande i fattigvårdsstyrelsen och skytteföreningen.

W. PYHLSON. †

Den 3 juni afled i Stockholm f. d. tullförvaltaren i Stockholm Wolter Pyhlson, född i Halmstad 1828.

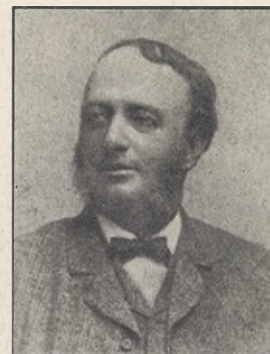
C. E. G. KEY. †

Den 10 juni afled i Stockholm f. d. öfverstelöjtnanten Carl Emil Georg Key, 74 år gammal. Kadett 43, underlöjtnant 49, kapten 65, erhöill majors rang 72, utnämndes till major 78 och till öfverstelöjtnant 82. Beviljades 85 afsked, men kvarstod i regis. reserv till 94. Genomgick 51 Ultuna landbruksinstitut.

O. W. LÖWENBERG. †

Den 13 juni afl. i Varberg f. d. öfversten och chefen för Hallands reg. Otto Wilhelm Löwenborg. L. var född 39 o. erhöill sin första officerstullmakt 58. Från 94 var han chef för Västgöta-Dals regte, och då detta år 02 ombildades till Hallands regte, blef han där regementets förste chef, men tog redan samma år afsked.

A. L. FREDHOLM. †

Godsägaren August Leonard Fredholm å Carlshof afled den 8 juni, född 37. F. idkade en omfattande trävarurörelse i huvudstaden, innan han för omkring 20 år sedan inköpte godset Carlshof, där han till sin död verkade. Intresserad af allmänna angelägenheter.

UTSTÄLLNINGARNE I VARBERG.

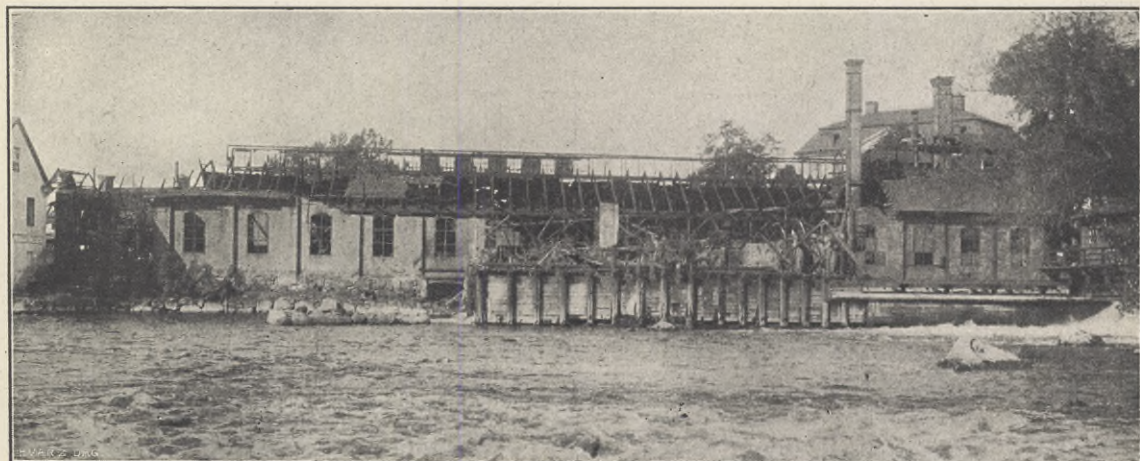
Foto. Ranch, Varberg.

BILDER FRÅN UTSTÄLLNINGARNE I VARBERG.

Kliché: Kem. A.-H. Bengt Sjöfversparre Sklm—Gbg.

I Varberg råder f. n. stor lifaktighet, då där pågår landbruksutställning, handverks- och industriutställning samt konstutställning. Vi lämna några bilder från "fälten".

DET NEDBRUNNA VALSVERKET VID RAMNÄS.

Foto, Blom, Västerås.

DEN 14 JUNI NEDBRANN RAMNÄS VALSVERK.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre, Sklm—Gbg.